

UJ ÉLET

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Szeged, Vásárhelyi-sugárút 2.
Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI
FOLYÓIRAT.

Előfizetési ára:
Negyedévre 180 K.
Fél 360 .

TARTALOM: *Transsylvania*: A "magunk" kertjében. *Palasovszky Béla*: Gyula diáknak, vers; *Cserzy Mihály*: A lovonjáró asszony, regény; dr. *Szádeczky K. Lajos* e. tanár: Erdély történelméből 1700 körül; *Csandy György*: Barcarolla egy szamosi kompon, vers; *Telcs Máté László*: Holland-magyar kapcsolatok; *Polgár Lajos*: Nehány szó mezőgazdasági iparunkról; *Bo-Sin Endre*: Tavaszon, novella; *Gyula diák*: Tavaszvárás, vers; *Gyula diák*: Bali bég báránkjája, elbeszélés; *Szamos*: Hópehely; *Reményik Sándor*: Versek; *Szőke Sándor*: Bevonulás Jeruzsálembe, karcolat; *Fetter Gyula*: Irodalom; — — Egy székely diák naplójából; stb

'A magunk kertjében.

Az UJ ÉLET-ről fog szólni ez a vezércikk, magunkról, munkánkról, magyar magunkra hagyottságunkról. Nem véletlenül, nem aktualitás nélkül kívánczik elő belőlünk a szó, és nem panaszként mondjuk, amit mondunk: december hozta el, a nagy magyar tél mondatja ki velünk úgy, ahogy a szívünkben sulyosodik.

Idestova egy éve lesz, hogy munkánkba kezdtünk, hogy erdélyi, s székely neki-busuló lelkesedéssel, célratörő, szent akarattal megindultunk az uton, melyről hittük és tudtuk, hogy hazavezet, hogy igaz, dacos, egyetlen magyar út. A magyar kulturát irtuk a zászlónkra, a mindenből megváltó, mindenben győzedelmes legfőbb jót, szépet, igazat.

Ugy akartuk, hogy ez a kultura elintézhesse legfájóbb társadalmi kérdéseinket — (ugy is mint kultura, ugy is mint *magyar* kultura) — s megvívhatta megvívhatatlan irredenta harcainkat — szebb, boldogabb magyar Jövönket.

Fiatalok voltunk, erősek, nagyon látók, s nagyon — elkeseredettek.

Székely egyetemi hallgatók, akik ha az előadásokról hazamegyünk, hideg szobába megyünk, akik a menzán éhesen kelünk fel az asztaltól, vállaltuk egy lapkiadás erőnket felülmúló terheit, vállaltuk a harcot pusztá kézzel, fedetlen mellel: a szívünkkel, a hitünkkel, halottaiból föltámadott erdélyiségünkkel indultunk a küzdelembe.

És szerte az országba elindult az UJ ÉLET.

Sok-sok magyar lélekhez, sok megrokkant, alvó magyarhoz talán csak véletlenül kocogtatott be, talán szívesen se fogadták némelyütt, legtöbbben mégis fejüket csóválták. Fáradt, hitetlen mozdulattal megsajnálta, el is intéztek — észre se vettek bennünket.

Mi mentünk, s hogy még mindig élünk, nem csüggedtünk: észrevettek, megálltak, lelkesedtek. Aztán megszoktak — elfeledtek. Magyar szokás szerint.

Olyan természetes lett, hogy mi minden két hétben eljövünk, husz oldalon, ötvenezer koronás számlákon keresztül, hogy körülöttünk sorra buknak a lapok, s mi nem bukunk, hogy megyünk, megyünk, — s körülöttünk minden áll!

Irtuk a cimszalagokat, házaltuk az előfizetőket, rikkancskodtunk, jártuk a kávéházakat, éttermeket hónunk alatt az UJ ÉLET-tel: nem szégyeltünk semminő munkát, nem kiméltünk semmi áldozatot — és vártunk. Vártuk, hogy megértik, megszívlelik a példánk, észreveszik, hogy erőnkön fölüli, soha nem volt igazi, amit csinálunk, hogy mellénk állnak, hogy tűzbeborult lélekkel elébünk vágnak a harcban, jobbak is lesznek nálunk. — Vártuk, hogy nőni, sokasodni fog körülöttünk a tábor, hogy minden előfizetőnk prófétánk lesz, újabb hiveket gyűjt, pontosan beküldi előfizetését, s visszaadja, meghálálja magyarosan, bőven amit adtunk.

Vártunk, — s hogy most kemény, decemberi, magyar tél állt meg felettünk: észre kellett vennünk, hogy még mindig várunk, hogy hiába rohanunk a dolgok elébe, hogy változatlanul kevesen, egyedül vagyunk.

TRANSYLVANUS.